

SZÖVEG –
DR. SZÁSZ ADRIÁN

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

Álmok, félálalom és ébredés – egymás mellett

Mindketten a legnehezebb időszakukat élték, korábbi csalódásokat kellett feldolgozniuk, amikor egymás felé fordultak. *Bach Kata* és *Wunderlich József* a Vígszínház fiatal művészeiként néhány éve elkezdtek együtt futni a Margitszigeten, majd egy kutyás bulin, amit Kata szervezett, és amin a kis kedvencek és gazdáik még *101 kiskutyát* is néztek, összejöttek. Mesébe illő, hogy ide József – ha nem is herceggént a fehér lovon, de – Herceg nevű kutyájával érkezett, akit azóta már együtt nevelnek. Igazi családdá váltak: miután 2018-ban összeházasodtak, két közös gyermekük született, *Juliska* négy és fél, *Jancsi* másfél éves. A többek közt az *Anna Karenina*, illetve *A Pál utcai fiúk* című nagy sikerű előadások főszereplőivel szerelemről, színházról, családról és háláról beszélgettem.

◆ – **Milyen élmény volt az egymásra találásotok: villámcsapásszerű vagy nyugodtabb folyamat?**

József: Az biztos, hogy belém csapott a villám, Katust meg onnantól a nyomulásom sokkolhatta (nevet). De ami fontosabb: mindketten szerettünk volna végre igazán megérinteni egy kapcsolatba.

Kata: Életünk legnehezebb hónapjain voltunk túl, békére, nyugalomra vágytunk. És mindkettőnkben olyan erős volt ez a vágy, hogy a közös béke és nyugalom könnyen meg is teremtődött. Azt éreztem, hirtelen passzolnak a dolgok. Például gyerekkorom óta van egy zongorám, amit már a sokadik helyre vittem magammal, pedig régóta nem használtam. József egyszer csak megérkezett, és mindennap odaült hozzá. Hirtelen élővé váltak olyan dolgok is, amikről nem gondoltam, hogy így beleillenek a nagy egészebe.

Sminkes: Somogyvári Dóra, fodrász: Vörös Zsuzsanna, stylist: Domán Melinda
Kata ruhái: kendő és táskák: WEEKEND MAX MARA (1051 Budapest, Dorottya u. 3.), Kata cipői: H&M
József ruhái: nadrág, cipő: H&M, csíkos pulcsi: RESERVED

Sok ilyen élmény ért. A gyerekeket pár hónap után körülbelül úgy beszéltük meg, hogy „Én szeretnék gyereket.” „Én is, már régóta. Te mennyit?” „Nem tudom, talán hármat.” „Oké, én is. De azért jó lesz a kettő is, ha annyi sikerül?” „Persze, de akkor fiú és lány.” „Az jó lenne, igen.”

– Olyan volt ez a „megérkezés”, amilyenről akár gyerekként vagy kamaszként álmodtatok?

Kata: Az én szüleim tizenéves koruk óta együtt vannak, úgyhogy kamaszként azt gondoltam, én is az első szerelmemmel fogom leélni az életemet. Ez tűnt természetesnek, aztán jött a sok csalódás, de minden egyes kapcsolatomhoz úgy álltam hozzá, hogy szinte biztos voltam benne, hogy örökké fog tartani. Lányregényes elképzeléseim voltak, de mire Józseffel összejöttünk, már elengedtem ezeket. Rájöttem, nem a szüleim útját fogom ismételni, mert mindenkinek a saját útját kell járnia.

József: Én kamaszként nem vágyakoztam hosszasan, úgyhogy inkább a – még meg nem jelent – harmadik önálló lemezem egyik dalszövegét idézném. „Tizenöt éve, mikor először láttalak meg félálomban, belefértél pont a tenyereembe, féltelek betenni a zsebembe, hogy ez a gyönyörű félálom ne törjön össze.” Én ilyet képzeltem el, és ami velünk megtörtént, abban valóban benne is volt ez a félálomhangulat. Dimenziók közé kerültem, nem tudtam, ez most valóság vagy sem, nagyon furcsa állapot volt. Közben éreztem, hogy ami történik, az jó, de egyszerre félelmetes is, mert nem tudod irányítani. Amikor még nem is tudtok egymásról semmit, de az első pillanattól érzed a másik iránt a felelősséget, hogy ha mondasz neki csak egy fél mondatot, annak is súlya van. És ez egyfajta teljességérzést ad. Azt, hogy a legszívesebben tényleg a tenyereden vinnéd mindenhova, még a zsebedbe is félsz őt betenni. Hogy akkor van értelme bármit csinálni, ha ő ott van, és hatni tudsz rá.

Kata: Egyszer, amikor még korántsem voltunk együtt, azt is mondtad, megálmodtad, hogy tőlem lesznek gyerekeid! Én meg kinevettelek. Mondom, ez nagyon jó duma, persze... (nevet)

– Ezen kívül hogyan udvarolt József? Valóban a tenyereden hordott?

Kata: Abszolút! A mai napig megvannak ezek a gesztusai, mindig kinyitja előttem a kocsiajtót is.

József: Egyszer véletlenül vittem neki Valentin-napra virágot. Mármint a virágot direkt vittem, de nem is tudtam, hogy Valentin-nap van.

Kata: De kávét sem csak Valentin-napon készítesz nekem reggel, hanem általában. És mindketten figyelünk arra, mi esne jól a másiknak, vagy mi a szükséglete. Sokszor magunkra kevésbé ügyelünk, mert elég gyorsan tempóban élünk, de a másikra rászólunk, hogy egyél, igyál.

József: Előbb mondom Katusnak, hogy menjen el a mosdóba, aztán rájövök, hogy nekem is kell.

Kata: A kislányunk is ugyanilyen. Annyira bele tud merülni a játékba vagy bárminek a nézegetésébe, hogy még jó, hogy rá ketten figyelünk. És abban is tudunk segíteni neki, hogy milyen így élni.

József: Sőt, már ő is kezd odafigyelni ránk. Ha megyek a színházba, mondja, hogy „*apa, siess, és ne hozzál haza sebeket!*” Már az öccséről, Jancsikáról is kezd gondoskodni: ha veszélyes dolgot csinál, képes megfogni, felemelni és arrébb vinni. Persze mondogatjuk neki, hogy óvatosan.

– Nehéz egy színházi közösségen belül kibontakoztatni egy ilyen párkapcsolatot? Hogyan derült ki például, hogy együtt vagytok, vagy később az, hogy egy család lesztek?

Kata: Fokozatosan, mert láttak minket együtt érkezni, távozni kocsival, átmenni a zebrán kézen fogva. De az az érdekes, hogy két önálló emberként még mindig leginkább a színházban létezzünk. Volt, hogy nem is volt közös jelenetünk egy közös darabban, József az épület egyik felében öltözött, én meg a másikban.

József: Mióta megvannak a gyerekek, addig tart egy-egy randink, amíg odaérünk a színházba, illetve hazafelé tartunk. Ezek ritka értékes pillanatok kettesben. Kata első várandósságát a három hónapos vizsgálatokig szerettük volna titkolni, de egyrészt a titkárságon be kellett jelentenünk, másrészt eleinte elég sokat volt rosszul. A színházban is bőven vannak családanyák, családapák, akik kiszúrták, amikor vizet vittem neki a takarásban...

– Szülőként előny vagy hátrány, hogy ugyanazt a hivatást űzitek, ráadásul ugyanott? Mennyi időtök jut az anya-, illetve apaszerep gyakorlására a próbák, előadások mellett?

Kata: Talán túl komolyan is vesszük, hogy amikor nem a színházban vagyunk, akkor a gyerekekkel legyünk. Julcsi nyáron lesz ötéves, és a leghosszabb idő, amit tőlem távol töltött, két nap volt, amikor a testvére született. Érzem is rajta, hogy kellett neki ez a stabilitás, noha mindig elengedett dolgozni, olyankor a szüleim vigyáztak rá. Néha talán túl is kompenzáljuk a dolgot, lehet, hogy más, aki nem színész, kevesebbet van a gyerekekkel.

Mi hétköznap délelőtt is meg szoktuk csinálni, hogy kivesszük Julcsit az oviból, és elmegyünk kirándulni.

Egymás felé pedig nyilván az is előny, hogy egy csomó mindent meg tudunk beszélni a szakmáról. Akár konkrét helyzeteket is egy-egy darabban, hogy miért működnek vagy sem. Kevésbé szeretik a rendezők, ha egymást elemezzük, pedig mi ismerjük a másikat a legjobban. Rögtön kiszúrjuk, ha valami „kamu”, és jobban el is fogadjuk egymástól a kritikát.

József: Fontos, hogy szervessé váljon, amit a színpadon csinálunk, és az csak ahhoz képest tud azzá válni, hogy milyen élet, milyen ember áll a szerep mögött. Amióta apa vagyok, mindig előre nézek, az foglalkoztat, a gyerekeimre mi vár, milyen világot hagyunk rájuk. És amikor színházat csinállok, akkor is ugyanez mozgat: olyat tartalmat adni az embereknek, hogy olyan lelki táplálékkal menjenek haza, amelyet a kislánynomnak is szívesen adnék. Mert lehet valaki húsz-, negyven-, hatvan- vagy hároméves, valahol ugyanarra a lelki táplálékra van szükségünk.

– Gondolom, színésznek lenni is más kicsivel harminc felett, amikor még fiatalok vagytok, de az élet különböző területein és a szakmátokban már tapasztaltak, sikeresek is, mint korábban...

Kata: Ez egy érési folyamat, de nekem hamar jöttek a gyerekek, és most jólesik, hogy már vannak nálunk fiatalabbak, én meg anya vagyok. Nem vágyom örökké kamasz szerepekre, nem szeretnék életem végéig huszonéves lenni. Jó is, hogy már nem vagyok anyyi! Azt is sokszor emlegetjük, milyen ciki volt kamaszunk lenni, pedig akkor azt hittük, milyen nagyok vagyunk. Lehet, később a mostani énünkre is így fogunk tekinteni? Persze vannak szép kamasz emlékeim is, például amikor megtaláltuk a tesómmal apukámék kazettás magnóját, és azon Jimi Hendrixet meg Deep Purple-t hallgattunk.

József: Én az egyetem utáni években rettenetesen be voltam tojva, hogy nem leszek elég jó, aztán jött egy túlpörgetett, túlhajszolt állapot. A mély szorongásom abban oldódott fel, hogy olyan sok lett a munka, hogy nem maradt időm szorongani. Pályakezdőként nem érzed az arányokat, aki túltolja, az általában nem túl jónak hiszi magát, hanem kompenzál, nagyon meg akarja mutatni. A harmincas éveidre jó esetben megjönnek a visszajelzések, és inkább az átállás a nehéz: már nem vagy fiatal Rómeó/Júlia. Már érzed, hogy a világ nem a színház körül forog, attól még, hogy bent vicces vagy, és ezer ember állva tapsol, kint még háború dúl és válság van.

Tágul a figyelmed, keresed a kontextust, szeretnél arról is beszélni, de aki bejön, az talán inkább elfelejteni akarja a rosszat.

– Az elmúlt években tényleg sok olyan világméretű nehézség szakadt ránk, amelyek kapcsán egy édesanya, édesapa joggal félti a gyerekeit. Jól tudom, hogy ti a nevelésükben is tesztek azért, hogy egy jobb, fenntarthatóbb világ maradjon rájuk?

Kata: Igyekszünk jó példát mutatni, de nem tartok kiselőadásokat Julcsinak. Ő ösztönösen átvesz tőlünk dolgokat, ha mondom, hogy hozzon egy pelenkát, megkérdezi, moshatót vagy másikat. Ez neki természetes. Kétévesen alig tudott beszélni, de amikor apukám metszette a rózsákat, mondta, hogy ezt majd a komposztálóba kell vinni, mert többször megkértem ilyesmire. Ezeket a feladatokat élvezi is. Megkérdezi, mi milyen anyagból van, én meg elmondom, hogyan készül. Ebben az ösztönös felfedezésben próbálok jó válaszokkal segíteni, de nem félttem, mert már most látszik, hogy talpraesett lesz.

József: Sok dolog ma még nem természetes, de nekünk már az. Például, hogy nincs tévénk. Más háztartásokban

látom, hogy egész este megy a háttérben, és ömlik belőle a... sok minden. Juliska életének annyira nem része, hogy csak úgy hívja: „a nagy tábla”. Egy évben ha kétszer leülünk elé valahol – múltkor focimeccset néztünk, mert velem együtt imádja a focit...

Kata: Mondjuk József inkább játszani szereti, olyan profi benne, hogy annyit tud dekázni, amennyit mondasz neki! Sőt közben még hegedül is. *(nevet)*

József: Nyáron láttunk a Balatonnál egy szabadtéri kiülős helyet, ahol mentek a meccsek. Én beugrottam egy pékségbe, és arra fordultam vissza, hogy Julcsi leült egy sörözgető bácsi mellé, és odahúzott magának egy műanyag széket.

Kata: „Ti csak menjetek be nyugodtan a boltba, én addig nézem itt, a táblán a meccset!” – mondta.

József: De amúgy, ha csak fél óránk vagy egy óránk van együtt, biztos, hogy nem a tábla elé ülünk le, hanem kimegyünk például kertészkedni, mert olyan házban lakunk, aminek van közös kertje, amit mi kezdtünk el rendbe tenni. Csináltunk egy kis homokozót is, és ha kint vagyunk, a gyerekek maguktól csatlakoznak hozzánk gereblyézni, takarítani.

Kata: Kisebb döntések sorozata a tudatos nevelés. Bevásárolni például nem visszük őket, ezt nélkülük oldjuk meg. Épp ezért nem is ismerik a dolgok csomagolását, nincs hiszti, hogy most mit vegyünk. A csokit is kibontva szoktuk a kezükbe adni, úgyhogy vicces, hogy amikor Julcsi háromévesen kapott valakitől egy Kinder csokit, nem tudta, mi van benne. Ahogy kibontotta, rácsodálkozott, hogy csoki. A kortársai többsége ezen nem lepődne meg.

– Ahogy a gyerekekről hallgatlak titeket mesélni, szinte biztos vagyok a választokban, de akkor is megkérdezem: miért vagytok a leghálásabbak az életetekben?

Kata: Természetesen őértük, de szinte minden nap van valami más is, amiért hálát érzek. Az önbizalomhiányos időszakaimban például – ezek egyre rövidebbek, de azért akadnak – emlékeztetem magam arra, mekkora dolog, hogy Dunapatajon felnőt, falusi kislányként a Vígszínház nagyszínpadán állhatok. Ha megnézek magamról egy régi képet, az önbecsülésem mindjárt helyreáll.

József: Nekem nagy álmom volt, hogy legyen családom. Édesapám viszonylag későn, ötvenévesen alapított családot, és sajnos korán elhunyt, így nem tudtunk sokat együtt lenni. Épp ezért, én mindenképp úgy szerettem volna gyerkőcöket, hogy még sokat velük lehessenek. Innentől pedig Katusnak vagyok a leghálásabb, neki köszönhetem, hogy amiről álmodtam – amit együtt megálmodtunk –, az így sikerült. Mindketten ismerünk történeteket, hogy valakinek nem, vagy nem ilyen könnyen sikerül a családalapítás, és amikor ilyenekkel találkozunk, mindig erősebben érezzük, micsoda áldás, hogy nekünk ezt megadta a Jóisten. ♦